

หลักสูตรการเลี้ยงหมูหลุม

๑. สาระสำคัญ/หลักการของหลักสูตร

ปัจจุบันปัญหาการประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม ของเกษตรกรไทยที่มีเพิ่มมากขึ้น เช่นปัญหาการใช้สารเคมี ปัญหาปุ๋ยเคมีที่มีราคาสูงขึ้นและทำให้เกิดปัญหาดินเสื่อมคุณภาพ การเลี้ยงสัตว์ เฉพาะกับปัญหาด้านทุนการเลี้ยงที่สูงขึ้นและขายไม่ได้ราคาที่เหมาะสมก่อให้เกิดภาวะขาดทุน สุขภาพของเกษตรกรและผู้บริโภคผลผลิตทางการเกษตรก็ได้รับผลกระทบจาสารเคมี เช่น เกษตรกรมีสารเคมีตกค้างในกระแสเลือด ผู้บริโภคก็ได้รับสารเคมีจากสารฆ่าแมลง สารเคมีจากสารกระตุ้นให้หมูมีเนื้อแดง

หมูเป็นสัตว์เลี้ยงเศรษฐกิจที่ประชาชนสามารถเลี้ยงเป็นอาชีพเป็นอาชีพเสริมขนาดเล็กหรือเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ได้แต่ปัญหาสำคัญของการเลี้ยงนั้นกลับไม่ใช่เรื่องของการตลาด อาหาร โรงเรือน หรือคุณภาพเนื้อหมู แต่เป็นกลิ่นเหม็นที่รบกวนเป็นแหล่งเพาะแมลงวันและเชื้อโรคการเลี้ยงหมูหลุมชีวภาพจึงเป็นวิธีเลี้ยงที่มีความเหมาะสมและสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้เป็นอย่างดี พื้นฐานการเลี้ยงหมูหลุมแบบเกษตรธรรมชาติเกาหลีหรือหมู เกษตรธรรมชาติเป็นทางเลือกหนึ่งของสังคมไทยที่จะให้ประเทศไทยมีอาหารที่ปลอดภัยจากสารเคมีไว้รับประทานและจำหน่ายสู่ตลาดภายในและภายนอกต่างประเทศ

๒. ขอบเขตของเนื้อหา

ครอบคลุมเนื้อหาวิชา การประกอบอาชีพ

๓. จุดประสงค์ทั่วไปหรือจุดประสงค์ปลายทาง

ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเลี้ยงหมูหลุมสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสร้างรายได้ที่มั่นคงและยั่งยืน

๔. จุดประสงค์เฉพาะหรือจุดประสงค์เดียว

เมื่อเรียนเรื่องการเลี้ยงหมูหลุม แล้วผู้เรียนสามารถ

๔.๑. นำองค์ความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

๔.๒. นำองค์ความรู้ที่ได้ไปถ่ายทอด ให้กับคนในชุมชนได้

๔.๓. สรุปลองค์ความรู้ที่ได้ เพื่อถ่ายทอดให้กับคนทั่วไปเพื่อศึกษาได้

๕. เนื้อหาหลักสูตร

ประกอบด้วยเนื้อหา ๙ เรื่องดังนี้

๕.๑. ความสำคัญของการประกอบอาชีพการเลี้ยงหมูหลุม

๕.๒. ความเป็นไปได้ในการประกอบอาชีพการเลี้ยงหมูหลุม

๕.๓. แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

๕.๔. ทิศทางการประกอบอาชีพการเลี้ยงหมูหลุม

๕.๖. สถานที่/พื้นที่เลี้ยงหมูหลุม

๕.๗. โรงเรือน วัสดุ และอุปกรณ์

๕.๘. ธรรมชาติและพฤติกรรมของหมู

๕.๙. การคัดเลือกสายพันธุ์หมูหลุม

๖. ระยะเวลาเรียน

หลักสูตรการเลี้ยงหมูหลุม ใช้เวลาเรียนทั้งหมด ๔๐ ชั่วโมง

ภาคทฤษฎี ๑๕ ชั่วโมง

ภาคปฏิบัติ ๒๕ ชั่วโมง

๗. การใช้ประโยชน์เพื่อการเทียบโอน

๗.๑. การนำไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

๗.๒. การสรุปองค์ความรู้

๘. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

๘.๑. การศึกษาความรู้ทางด้านทฤษฎี / ดูงาน

๘.๒. แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากปราชญ์ชาวบ้านในพื้นที่

๘.๓. การปฏิบัติจริง

๘.๔. ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้

